

Nicolae VASILE

Grădina cu gutui (5)

De ce oare la bătrânețe este altfel decât la tinerețe?... Care o fi parametrul esențial ce se modifică?... Un termen mult utilizat în sociologie este cel de *speranță de viață*, dar nu există și unul similar de *speranță de fericire*. Perspectiva reducerii continue a cât mai ai de trăit, probabil, crează disconfortul psihic de la bătrânețe și reduce din speranță, dar fericirea, care are rază de acțiune atât viitoare cât și trecută, ar trebui să echilibreze situația indiferent de vârstă. Așa să fie?... Ce este de fapt fericirea?... Fostul meu mare profesor de calculatoare, Petre Dimo, întrebat dacă roboții pot fi fericiți, a dat un răspuns excelent: „*Dacă cineva îmi poate da o definiție clară a fericirii, atunci eu voi putea programa roboți fericiți*”.

- *Unde ești?... Iar te prezinți în formă invizibilă?...*

- *Nu, nu, sunt aici în vârful gutuiului. Vino și tu lângă mine!...*

- *Cum să vin acolo!... Acele crengi subțiri abia te țin pe tine, ce să mai vin și eu!...*

Ai înnebunit?... Vrei să cădem?...

- *Vezi, așa cum faci acum cu mine, faci și-n viața de zi cu zi!... Păi, cum să n-ai încredere în îngerul tău păzitor?... Atunci, în cine să ai încredere?...*

- *Păi, îmi ceri ceva ce, evident, nu se poate!...*

- *Nu, nu este așa!... Te macină o neîncredere exagerată în tot ce faci și tot dai vina pe bătrânețe. Să știi că bătrânețea nu este o vârstă, ci o stare de spirit. Ești bătrân pentru că vrei să fii bătrân, nu pentru că ai nu știi câți ani!...*

- *Aoleu!... Iar te transformi în judecătorul meu!...*

- *Nu vreau asta, dar mergi pe o cale care nu duce la nimic bun. Toate premisele îți sunt favorabile, zodia, chiromanția la fel, dar refuzi orice inițiativă a altora de a te scoate din această stare. Înțeleg, nu mai vrei poziții administrative, dar sunt o grămadă de alte oportunități științifice, sociale, culturale etc. Ești căutat, ești pe val, iar tu stai mai mult ascuns. Nici măcar motivul că nu te lasă nevasta nu mai ține, că de un timp te lasă să faci ce vrei. Culmea că te ascunzi și online!... De ce ți-ai închis conturile de Facebook, de LinkedIn?... Nu că n-aș ști, dar vreau detalii.*

- *Nu cred că tocmai asta ar fi ceva foarte important. O porcărie!... Să permiți la toți neaveniții să-ți intre-n suflet. Poate a fost o idee bună, la început, dar a devenit ceva insuportabil.*

- *Totuși, sunt miliarde de oameni care folosesc această cale!...*

- *Pot s-o folosescă în continuare. E treaba lor!... Eu nu!... Agreeam, ca prieten, un profesor universitar care mi-a adus pe cont mulțimea de prieteni ai lui, așa e procedura. O bună parte dintre aceștia fuseseră făcuți în scurtul timp cât profesorul fusese în pușcărie. Căutasem să nu dau importanță acestui episod trist din viața lui, dar m-am trezit cu contul spart și cu un individ care făcea laba pe contul meu. Era unul dintre prietenii online. Mi-a fost de ajuns!...*

- *Bine, bine, dar de pe LinkedIn de ce ai plecat?... Doar ăștia par mai serioși, preponderent din mediile profesionale și de afaceri!...*

- Așa este, dar și aici a apărut ceva ce nu mi-a plăcut. Văzând pozițiile ocupate de mine în mediul de afaceri, nu mai scăpam de fel de fel de indivizi din țară și străinătate care-mi solicitau aranjări de întâlniri cu miniștri, oameni de afaceri etc, într-un cuvânt, trafic de influență. Vezi, Doamne, doar eram prieteni online!...

- La Academia de Științe Tehnice, la Asociația Inginerilor de ce ai refuzat propunerea de a intra în conducerea lor?...

- Pentru că nu-mi mai place să fac management.

- De ce refuzi colaborarea cu site-urile literare internaționale, care ți-au făcut multe propuneri, inclusiv de a face prelegeri la instituții foarte onorabile, cu suportarea costurilor din partea lor?... Mulți ar plăti bani grei pentru astfel de ocazii!...

- Nu mai suport călătoriile cu avionul. Și dacă aș lua premiul Nobel, nu m-aș duce să-l ridic, din același motiv. Ultima călătorie a fost pe 16 septembrie 2012, când pe ruta București-Barcelona am luat o doză mare de calmante și m-am simțit foarte rău. În starea în care mă aflam mi-a rămas, totuși, în minte ceva extraordinar. În holul central al aeroportului performa o trupa feminină de dans pe care o priveam, dar parcă visam. Dansau după o melodie fascinantă, pe care de atunci încerc și nu am putut încă să o identific, pentru a o putea reasculta. Poți face ceva să-mi găsești melodia pe care dansau acele fete?... D'asta ți-am spus data exactă.

- Ei, asta-i bună, acum vrei să-ți fiu și disc joker!...

- Păi, mă tot acuzi că nu fac ceva ce nu-mi place, dar nici tu nu vrei mă ajuți la ceva ce-mi place!

- Nu, nu, eu nu te acuz!... Inițiativele de toate felurile îți aparțin, dar văd că nu prea ții cont că mai exist și eu, în caz că intri în vreo încurcătură. Conștientizarea existenței mele te-ar putea ajuta să fii mai activ, ți-ar da mai mult curaj.

- Auzi, dar ce faci tu pentru mine, nu este tot un fel de trafic de influență pe lângă Dumnezeu?...

- Ha, ha, ha!... Hai că ești tare!... Măi omule, bucură-te, nu-L judeca și pe Dumnezeu!... El te-a ales!... Ce vrei mai mult?...

- Parcă, uneori, aș fi vrut să nu mă aleagă!...

- Aoleu, oprește-te, faci păcate!... Mă pui pe gânduri cu descusutul oricărei situații în care, de fapt, ești favorizat!... Tu ai fost vreodată fericit?...

- Greu de răspuns!... Am analizat mult problema fericirii. Am scris și o glossă cu acest nume, care începe așa: „A fi fericit are numai timpul trecut”.

- Cum adică?... Nu ai cunoscut niciodată oameni fericiți?...

- Am cunoscut mai mulți oameni care-mi spuneau că „au fost” fericiți, dar pe nimeni care să-mi spună „sunt fericit”. „Ce fericiți eram când eram tineri”, „Ce fericiți eram când erau copiii mici”, „Ce fericit eram când eram student” etc. Dar, atunci, ei aveau o serie de alte probleme care nu-i lăsau să fie fericiți, pe care după un timp nu și le mai amintesc. Fericirea apare mai mult în amintiri. Principalul dușman al fericirii este frica de a o pierde.

- Ba eu cred că fericirea are mult mai mulți inamici: neîncrederea, necunoașterea, nesiguranța, neputința etc.

- Adică inversul acestora: încrederea, cunoașterea, siguranța, putința etc. înseamnă fericire?...

- Mai trebuie adăugat ceva, iubirea. Aceasta le înglobează pe toate și încă ceva în plus. Inclusiv frica este învinsă de iubire. Toata viața mea am avut probleme cu dantura, vinovat fiind eu că nu prea mergeam la dentist, de frică. Mi-a scos Dumnezeu în cale o dentistă cu față de înger, de care m-am îndrăgostit și, astfel, mi-am rezolvat toate problemele cu dinții. Abia așteptam să merg la Cabinetul dentar!...

- Atunci, am găsit metoda!... Pentru a fi fericiți, trebuie să ne îndrăgostim de tot ce facem, să ne îndrăgostim de viață!...

- Este o idee!... Dar știi bine că iubirea nu vine după cum vrem noi, vine de la Dumnezeu!...

- Așa este, dar oportunitățile trebuie să ți le găsești singur. Nu vei iubi nimic din viață, dacă stai închis în casă. Găsește-ți ținte adecvate și luptă-te să le atingi!...

- Mai lasă-mă cu pisălogeala ta că mă enervez și-mi pierd echilibrul. Vrei să cad din gutuiul ăsta!...

- Nu, nu vreau să cazi, dar ai văzut că am avut dreptate, că nu s-a rupt cu noi. Ah,...neîncrederea ta bolnavă!... Te va duce la cea mai groaznică singurătate. Neîncrederea înseamnă cea mai mare singurătate! **Ieși la drum!...** Nu te mai gândi la ce-ți spunea mama ta când erai mic!